

Гората глъхнѣше. Тежка мараня трептѣше надъ земята.

Никакавъ вѣтрецъ не подухваше, птичкитѣ не пѣха.

На една стрѣмнина при една скала сърната лежеше мъртва. Подъ нея имаше локва кръвъ съсирена, а отъ раната на гърдитѣ течеше още желта вода. Устата ѝ бѣше полуотворена и изкривена, езикътъ бѣше изплезенъ между дветѣ челюсти. Нѣколко голѣми сини мухи кацаха и брѣмчаха на раната, друга една изхвъркна изъ устата. А очитѣ ѝ бѣха извърнати на горе, мѣтнѣ, стѣклени, като че ли питаха:

— Какво ви сторихъ азъ, хора, та ме убихте? Къде е моето детенце, какво ще прави то безъ менъ?

Малкото сърненце бѣше легнало предъ трупа на майка си и ближеше кротко нейното изстинало чело.

Горкото! то навѣрно чакаше да стане майка му, навѣрно я будѣше и викаше. То не разбираше нищо, а само кротко, детински, облизваше студено чело на родната си майка.

А тя лежеше спокойно съ опънати крака, полуотворени уста, изъ които изхвъркваха голѣми сини мухи, и отъ раната течеше жълта вода. Очитѣ гледаха нагоре мъртви, стѣклени.

Тя търсѣше и викаше своето малко дете.
